

Петруна, непригответена да чуе такова предложение, се смая, прѣблѣднѣ.

Не, тя не може да иде при господинъ Чардашевски — какъ ще иде? И неприлично, и грозно. Не! невъзможно!

Пенчо се разсърди.

— Не се опирай и не го опѣвай безъ патрахилъ! каза ѝ той нетърпеливо; — нѣма да те изѣде никой! Голъ фудулъ не ставай! Сиромаси сме, отъ гладъ мремъ, седемъ гърла зѣятъ да ги нахранъ — отъ дѣ да земъ, ако пакъ останъ и безъ тая служба? Тая служба е животътъ ни, хлѣбътъ ни — безъ нея — смрътъ.

— Ами какъ азъ да идъ? Какъ ме пращашъ ти? Нали ти се врѣкохъ влиятелни хора да работатъ? питаше, или по-добрѣ, стенеше смутената Петруна.

— Казахъ ти: вѣтъръ. Ненадѣйте се на князи и сини челоувѣчески... Иди ти, самичка, при Чардашевски... Така праватъ и други хора, и по-високи отъ насъ.

— Ами защо Чардашевски мене по ще послуша?

— Жена е друго. Жена когато моли за нѣщо, съ друго ухо я слушатъ... Това е естествено. Пъкъ за тебе — господинъ Чердашевски те познава. Азъ какъ не се догадихъ баримъ веднажъ да му направимъ визита заедно? То бѣше една вѣжливостъ! Чердашевски те познава и уважава.

— Отъ дѣ? У Койчева ни видѣ веднажъ само, прѣди двѣ години!... Отъ тогава е забравилъ.

— У Койчева, да, когато го сварихме, и Койчевъ те прѣдстави...

Той те уважава... Ти помнишъ тогава колко учтиво приказва съ тебе. Ти му направи впечатление... съ свободното си разговоряне... Той даже оня день, като му расправяхъ домашното си положение, попита ме: „Какво прави госпожата?“ — Благодаръ! Той те знае...